

WSKAZÓWKI DLA RODZICÓW DZIECKA, U KTÓREGO STWIERDZONO DYSLEKSJĘ ROZWOJOWĄ.

Źródło: <https://pedagogika-specjalna.edu.pl/terapia-pedagogiczna/dysleksja-rozwojowa/>

Dysleksja rozwojowa jest to cały zespół specyficznych trudności w czytaniu i pisaniu. Określenie „rozwojowa” oznacza, że trudności te występują od początku nauki w szkole. Występują one w trzech formach:

- *dysgrafia** - problem z opanowaniem prawidłowego poziomego graficznego pisma,
- *dysleksja** - to trudności w nauce czytania (często współwystępują z trudnościami w pisaniu),
- *dysortografia** - problem z opanowaniem poprawnej pisowni (różnego rodzaju błędy).

U dziecka może występować tylko jedna lub więcej z wymienionych form, ale najczęściej obserwowane jest połączenie dysleksji z dysortografią. Stwierdzenie dysleksji rozwojowej wymaga przeprowadzenia badań w Poradni Psychologiczno – Pedagogicznej przez specjalistów, głównie psychologa i pedagoga. Niejednokrotnie dziecko kieruje się na konsultacje lekarskie, aby wykluczyć wady wzroku i słuchu, jak również schorzenia neurologiczne, mogące być przyczyną trudności.

Opinia w formie pisemnej z diagnozą dysleksji rozwojowej, którą otrzymuje rodzic umożliwia wyrównanie dziecku szans, gdyż zawiera konkretne wskazania dotyczące pomocy, jaką powinno otrzymać, jak również metod, form i sposobów oceniania dostosowanych do jego możliwości. **Natomiast należy pamiętać, że otrzymanie opinii z diagnozą dysleksji rozwojowej, nie jest równoznaczne ze zwolnieniem dziecka z pracy nad trudnościami.**

Jeżeli takiej pracy nie podejmie, trudności będą się pogłębiały i w konsekwencji znacznie ograniczą mu osiągnięcie sukcesów szkolnych na miarę jego rzeczywistych możliwości. Chcąc naprawdę pomóc, rodzice powinni konsekwentnie wymagać od dziecka wytrwałości i systematycznej pracy, ale i utwierdzać je w przekonaniu, że tylko taka może przynieść efekty.

Rodzic powinien zadbać o właściwą organizację pracy dziecka, a więc przestrzegać następujących zasad:

1. Najkorzystniej, jeżeli dziecko wykonuje ćwiczenia zawsze w tym samym miejscu i czasie.
2. Najlepszy czas na pracę przypada w godzinach między 16-18, jest to tzw. wyż intelektualny.
3. Przed przystąpieniem do ćwiczeń dziecko powinno być wypoczęte, wtedy pamięć pracuje sprawniej.
4. W miejscu, w którym dziecko pracuje nie powinno być żadnych przedmiotów przykuwających jego wzrok i rozpraszających uwagę.
5. Po jednej stronie biurka dobrze jest ustawić zieloną roślinę, na którą dziecko będzie mogło popatrzeć, kiedy zmęczy mu się od czytania wzrok.
6. Trzeba zadbać o ciszę (wyłączyć telewizor, radio itp.).
7. Mózg wymaga rozgrzewki – ćwiczeń wstępnych, najlepiej jeżeli są w formie zabawy.
8. Warto wykorzystywać metodę skojarzeń, dzięki której dziecko łatwiej i więcej zapamiętuje.

Bardzo ważna w terapii dysleksji jest różnorodność form pracy, dlatego też poza dyktandami i innymi ćwiczeniami ortograficznymi, warto skorzystać z gotowych pomocy opracowanych przez specjalistów. Umożliwiają one dziecku pracę nad pokonywaniem jego trudności w ciekawy i urozmaicony sposób, a więc motywują do dalszego wysiłku. Ponadto co niezwykle ważne usprawniają funkcje uczestniczące w procesie czytania i pisania, które u dziecka z dysleksją są słabiej wykształcone.

Aby dziecko łatwiej radziło sobie z trudnościami poza pracą z nim rodzic powinien:

1. Postarać się zrozumieć problem dziecka (nie jest leniwe, niezdolne) tylko potrzebuje ukierunkowanej pomocy).
2. Wzmacniać w nim pozytywne wartości zainteresowania.
3. Chwalić nawet za drobne sukcesy.

4. Poznać jego mocne strony.
5. Okazywać wsparcie i poczucie bezpieczeństwa.
6. Analizować trudności i zachęcać do rozmowy o nich.
7. Przypominać do stałym korzystaniu ze słownika ortograficznego.
8. Czytać wspólnie z dzieckiem.
9. Pobudzać potrzebę czytania dla przyjemności.
10. Ćwiczyć pisanie z pamięci.

Warto również aby rodzic wiedział czego nie powinien robić w stosunku do dziecka:

1. Nie tłumaczyć jego trudności wyłącznie lenistwem.
2. Nie porównywać z innymi.
3. Nie liczyć na efekty natychmiastowe.
4. Nie krytykować i ośmieszać.
5. Nie podważać autorytetu nauczycieli i terapeutów.
6. Nie usprawiedliwiać niechęci do wykonywania ćwiczeń.
7. Nie odrabiać za dziecko prac domowych.
8. Nie poprawiać błędów w pracach pisemnych.

Źródło: <https://images.app.goo.gl/kijnhesMWHE7rGE76>

Bibliografia: Marta Bogdanowicz, Renata Czabaj: „Jestem rodzicem dziecka z dysleksją”